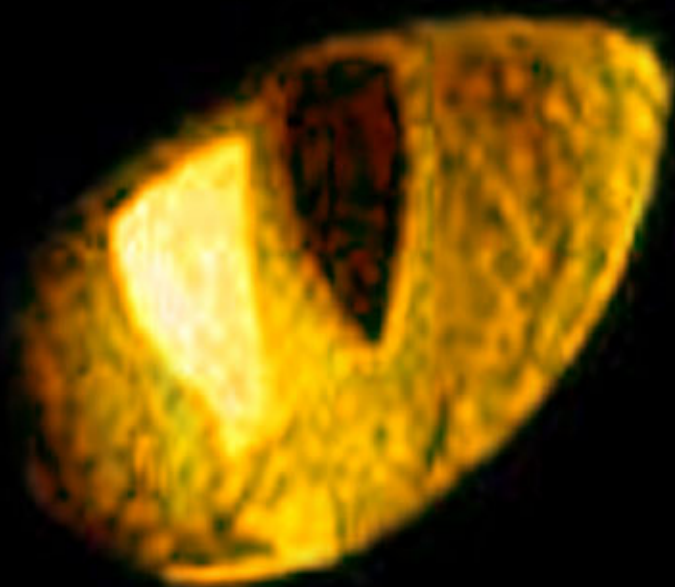

CRONICILE TRANSILVANE

Maya - Seminția fiarei

Irxis, Duhul Întinericului

Marius Dragomir

Proză scurtă

CORECTBooks
Librarie de carte electronica

Marius Dragomir

CRONICILE TRANSILVANE

Maya-seminția fiarei

•

Irxis, Duhul Intunericului

Editura Virtual

2011

ISBN (e): 978-606-599-897-1
978-606-599-919-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Partea I: Maya-seminția fiarei	2
Partea II: Irxis, Duhul Intunericului	40

Iubitei mele fiice, Maya

Sunt multe lucruri în viața noastră pe care nu le putem explica. Cum, într-un loc unde nici un leac de pe pământ nu mai poate tămădui, iubirea poate? Dacă vrei să afli, călătorule, oprește-te puțin din drumul tău și ascultă cea mai frumoasă poveste care s-a scris vreodată:

Partea I: Maya-seminția fiarei

„Ca întotdeauna, Omul Viselor simți chemarea singurului său prieten și, ca niciodată, se grăbi plin de nerăbdare să îl întâlnească; înțelepciunea strânsă în atâtea secole în cele două lumi îi spunea că ceva rău se întâmplase deja. Cât de repede putu intra în lumea viselor micului său prieten, dar odată ajuns acolo înlemni: copilul fusese torturat, erau atât de ușor de observat semnele chinurilor!

— Nu! porni un urlet sălbatic și sinistru din pieptul său, apoi se repezi la el luându-l în brațe.

Uluit, observă ceva imposibil: chiar îl cuprinsese în brațe, putea să îl atingă, chiar dacă numai în Lumea Viselor!

— Ce să fie, oare?! se trezi vorbind năuc. Ce mi se întâmplă, doar Duhul Întunericului, creatorul meu, m-a blestemat din clipa în care m-a făurit să nu pot niciodată să ating nimic pământean?!
Auzi apoi geamătul de durere și într-o clipă își reveni.

— Totul se va sfârși aici, micul meu prieten, îți promit! Gata cu chinurile, gata cu durerea!

— Îmi pare atât de bine să te văd... spuse Vlad și peste toată suferința îi apăru un zâmbet chinuit dar sincer, atât de bine... nici nu îți poți închipui cât de fericit sunt...

— Taci, taci, nu vorbi, totul va fi bine acum, ai încredere în mine, totul se va sfârși azi, se chinui mesagerul să nu plângă.

— În tine mă încred într-un tot, prietenul meu secret dintre lumi...

— Vai, vai, vai, ce am îngăduit! izbucni în plâns Omul Viselor și se porni isteric să se lovească cu pumnul peste cap, fără oprire. Dar tu nu vei muri, micul meu prieten, ci am să mor eu pentru tine, măcar atât să fac pentru tine, singura ființă care mi-a spus prieten și a ținut la mine vreodată! Un zgomot de chei îi dădu de veste că eranii intraseră în celula copilului, așa că se grăbi disperat să iasă din visul micului său prieten, pentru a nu rămâne prizonier în lumea sa și astfel să nu îl mai poată ajuta.

— E timpul să călătorești, puiule de om, șuieră reptila binedispușă, să facem ceva bani pe tine. Deșteptarea, că te așteaptă cușca în care vei călători pentru ultima oară, spre cel ce va plăti o groază de bani pentru tine, Irxis, Stăpânul Tenebrelor, Prințul Întunericului!

Apoi simți cum copilul se trezește brusc și mai apucă să îi spună doar atât:

— Ai încredere în mine! Orice s-ar întâmpla, pe drum să adormi, să pot veni la tine!,,

— Ce...?! răcni îngrozit copilul sărind ca ars din pat.

Văzu apoi fețele speriate ale părinților lui ce tocmai năvăliseră în camera sa și se grăbi să îi liniștească:

— Totul e în regulă, iar am visat ceva urât.

Buimac, nici nu mai observă cum ai lui făcură ochii mari de groază:

— Cum adică „iar,,?!

Sighișoara, în zilele noastre...

— Găinilor! zise Paul făcând ca o găină și dând din mâini de parcă ar fi fost aripi.

Cristian și Vlad se uitară la el iritați. Adevărul era că le era frică, iar asta își bătea joc de ei.

— Eu acolo nu intru! spuse hotărât Cristian privind înspre vilă.

— Păi dacă ești găină cum să intri? râse batjocoritor Paul imitând o găină care culegea semințe.

Copilul se uită cu ciudă la el. Paul fusese întotdeauna preferatul, sufletul oricărei acțiuni, nimeni nu făcea nimic fără să îl întrebe pe el. Frumos, înălțuț pentru vârsta lui de 11 ani, vesel mereu și plin de idei. Ca asta, de exemplu, care îl enerva la culme atât pe el cât și pe mai tăcutul său prieten dintotdeauna, Vlad. Bineînțeles că era și preferatul fetelor, bineînțeles că era și dintr-o familie înstărită, spre deosebire de ei care erau din familii normale. Dar peste toate acestea erau prieteni de când se știau, doar locuiau pe aceeași stradă, la câteva case distanță unul de celălalt, dormind adesea unii la alții, plănuiind tot felul de lucruri. Ca asta, care deja îl călca pe sistem! Și părinții lor se cunoscuseră, apoi în timp deveniră prieteni de familie, petrecându-și multe concedii împreună. Cât despre școală, clar ca bună ziua: aceeași clasă. Cu alte cuvinte, nu aveau secrete unii față de alții, se aveau ca frații. Apoi se uită cu ciudă la Vlad care, ca de obicei, era tăcut, așteptând mereu ca lucrurile să se desfășoare fără ca el să aibă un cuvânt de spus.

— În două ore scoți și tu o propoziție pe gură și ce să vezi? Te-ai trezit spunând „Oare ce o fi în vila ciudatului?,,

Vlad nu spuse nimic, doar ridică din umeri cu un aer vinovat.

— Dacă te rodea treaba asta de atâta timp, de ce nu te-ai dus să vezi singur, ha?!

Nu apucă să îi răspundă, că Paul interveni scurt, savurând momentul:

— Pentru că suntem toți ca unul și ne avem ca frații?

Mut și cu o față care nu spunea nimic, Vlad doar arătă cu mâna spre Paul, vrând parcă să spună „L-ai auzit pe om...,, Rămas descumpănit, Cristi vru să îi răspundă, apoi după câteva clipe de ezitare, dădu a lehamite din mână. Adevărul era că și „ciudatul,, de domnul Florian era parcă de pe altă lume. Apăruse de nicăieri, asta însemnând că nimeni nu știa de unde, singur, nu tu nevastă, nu tu copii, și cumpăruse vila aproape pe nimic. De fapt, cât să dai pe o vilă care era părăsită de mai bine de 30 de ani? O vilă săsească, mare, urâtă, cu etaj și acoperiș înalt, cu țigle sparte și înnegrite de vreme, veche cam de 200 de ani, după cum vorbea lumea pe stradă. Culmea era că nu avea nici curent electric, nici gaz, ce mai, dărăpănată, aproape că stătea să cadă sub propria povară. Și curtea imensă, complet năpădită de ferigi uriașe și copaci uriași bătrâni, cu crengi uscate... Iar peste toate acestea, de parcă nu ar fi ajuns, era un cer gri, pe alocuri aproape negru, cu nori care prevesteau furtună.

— Visezi, mă? îl scoase Paul din visare.

Plin de ciudă, Cristian se întoarse spre Vlad care și el avea cam aceeași față apoi îi răspunse lui Paul:

— Lasă, că nici cu ăsta nu îmi e rușine, uite cum doarme pe el în mijlocul zilei!

Și, minune, se trezi „mortul„, la viață, prinzând glas:

— Hai, mă, nu vă mai tot ciondăniți, mai bine venim altădată.

— Ce?! îl blocă scurt Paul. Nu, tată, acum!

Simți frica în tăcutul său prieten și nu scăpă ocazia să îl „execute în public„:

— Sau ți s-a făcut și ție frică, așa, ca domnișoarei Cristina...

— Ce face, mă...?! răspunse derutat Cristi, neînțelegând din prima ironia.

După o clipă, doar, se prinse de batjocură și se pregăti de un răspuns mai lipsit de eleganță, dar auzi vocea monotonă a lui Vlad:

— Dintotdeauna am avut vise legate de casa asta...

— Cum adică dintotdeauna?! îi tăie vorba Cristian nedumerit.

— Adică de când mă știu eu... Dar nu atât casa îmi apare în vis, cât domnul Florian...

— Ciudatul, adică. Tu știi că s-a mutat aici exact în ziua în care te-ai născut tu? Și anul, bineînțeles, apăsă „același„, copilul privind spre Paul complice.

— Ce?! se scăpă Vlad. Asta e glumă, da?

— Nu e glumă! Întâmplător am descoperit, ai mei ți-au luat cadou de ziua ta și glumeau că se fac tot atâția ani, luni și zile de când a apărut domnul Florian. Bineînțeles că m-am băgat și eu în seamă cu ei și am încasat interdicția cu ocazia asta.

Așa era, părinții lor le interziseseră să intre vreodată în curtea ciudatei vile și chiar să vorbească cu domnul Florian. Nici nu era de mirare, având în vedere că omul era parcă venit din altă epocă. Extrem de retras, tăcut, salutând respectuos vecinii, și cam atât, nici măcar nu încerca să își facă prieteni, măcar vecinii. Oamenii îi spuneau și „Dracula„, dar nu erau de blamat, așa și arăta! Înalt, uscat, puțin adus de spate, undeva la vreo 50 de ani, îmbrăcat mereu cu același pardesiu de culoare neagră, până în pământ, purtând ochelari de soare negri, rotunzi și, ceea ce era cel mai ciudat, purtând întotdeauna mănuși de piele fină, negre. O față parcă sculptată, brăzdată de riduri groase, o bărbie pătrată, osoasă, buze subțiri, dinți perfecți, de un alb imaculat. Iar părul... Lung, ondulat, albit total de ani...

— Ei, cum stăm, „prietenele„, mele? întrebă Paul.

— Bine...

— Ce ai spus, Vlad?! rosti total surprins Cristian.

Da, era o ocazie fantastică pentru el ca să se ridice în ochii tuturor. Mai mult ca sigur că Paul brava și nu ar fi intrat, dar el, Vlad, fricosul străzii, urma să dea o lovitură de imagine! Să intre unde nimeni nu avea curajul, în curtea vilei lui „Dracula„. Urma să intre până la ușă apoi să vină înapoi și să spună că vorbise cu domnul Florian, doar ceilalți doi nu aveau cum să îl vadă. Fără nici o vorbă sări pe gardul înalt, dar odată ajuns sus curajul îi pieri. Vila chiar arăta ca în filmele de groază!

— Ei, veniți sau ce faceți? se trezi întrebând șoptit. Unde sunteți, măi?!

— Aici! se auzi o voce tare venind din întunericul din fața lui, din curte.

Urmă un icnet de spaimă și căzu între ferigile ce îi treceau peste cap. Se ridică rapid, plin de noroi pe haine, pe încălțări, pe față.

— Sunt în regulă! încercă să dreagă busuiocul dar era prea târziu: ceilalți doi se prăpădeau de râs...Deși speriat de moarte avu timp, spre surprinderea lui, să remarce cu câtă dezinvoltură imitau bunii lui prieteni două găini care cotcodăceau.

— Mai tare, deșteptilor, poate reușește și domnul Florian să audă...

Văzând că nu are cu cine discuta, porni pe aleea acoperită cu dale mari de piatră, lovind într-una ferigile uriașe care îl loveau peste trunchi și față, încercând să vadă ceva în semiîntunericul din fața sa, cu inima bătându-i nebunește. „Ce fac eu aici?! Am luat-o razna, asta e! Nu puteam sta acasă, mai ales la ora asta? Mai bine era cu ai mei, așa cum sunt, enervanți... Dar eu nu, că nu, la dracu-n praznic, pe unde a dus mutul iapa! Dar și de scap întreg de aici..., Ajunse în dreptul unei cișmele de metal, cu un mâner arcuit, frumos dar care arăta de-a dreptul hilar în semiîntunericul ăla blestemat. Auzi clar acel sunet lugubru al picurilor care cădeau în vana metalică și simți până în oase vibrațiile apei. Iar pe deasupra, se iscă dintr-una vântul rece ce prevestea furtuna, făcând ramurile copacilor să șuiere, creând impresia că zeci de brațe vor să te prindă. Reuși cumva să își supprime impulsul de moment care îi spunea să o ia la fugă, dar se opri; începea să fie prea mult față de cât putea să ducă el! Apoi, când un oblon de la etajul casei se lovi de perete, desprinzând tencuiala ce căzu cu un zgomot sec, simți cum i se ridică părul pe mâini și în clipa următoare se trezi îmbrățișându-se cu trupeții lui ce scăpară câte un urlet înfiorător!

— E bine, e bine! se auzi strigând, dar rămase lipit de ceilalți.

Într-un târziu, realizează primul nefirescul situației și se trase rușinat, smulgându-și brațele din strânsoarea celorlalți care rămaseră în poziția „Doi într-unul,,.

— Hai, mă, ce naiba, doar nu suntem fete! încercă să dreagă busuiocul și își luă un aer bărbătesc deși mai avea puțin și leșina acolo, chiar pe locul ăla.

Paul își reveni primul și se dădu „jos,, de pe Cristian, care nu prea era de acord cu asta.

— Ce tremuri așa, mă?! făcu pe bravul Paul, dar copilul nu îi răspunse.

— Hai să sunăm... își auzi glasul Vlad apoi imediat se plezni cu palma peste frunte. De unde sonerie dacă ăsta nu are curent?! Hai să batem în ușă, atunci...

Se opri o clipă, așteptând reacția celorlalți, însă cum nu veni, rămase în suspans. „Hai, mă, odată, dați careva comanda de stânga-mprejur, să o tăiem de aici cât mai putem!,, urlă vocea rațiunii în el, dar aceeași voce îl opri; dacă nu urma să spună niciunul nimic, doar nu era să dea el comanda care l-ar fi acoperit de rușine multă vreme de acum încolo! Apoi își spuse că era totuna, din moment ce ajunseseră până în fața ușii din lemn masiv, mâncată de vreme. Văzu mânerul din bronz masiv,

arcuit și îl apăsă fără convingere, dar spre marea lui ușurare ușa era încuiată. Ei, asta schimba situația! Domnul Florian nu era acasă, așa că plusă.

— Nu are mâner din ăla cu inel, cu care bați în ușă?

— Ba, uite acolo mai sus, spuse Cristian. Paul, ridică-l un pic, că e prea sus.

Într-o secundă Vlad se trezi în dreptul mânerului apoi se auzi un fel de strigăt în genul „Uăhăăi!”, și căzu pe spate cu tot cu Paul, în noroi.

— Ce, ce?! urlă la rândul său Cristian sărind un pas înapoi.

— Uite și tu ce drăcovenie e acolo! se răsti fără să își dea seama, la el, Vlad.

— Ce, ce?! repetă mecanic copilul, speriat de moarte.

— Ce, ce, îl imită iritat Vlad, uitați-vă și voi, deșteptilor! E un liliac-vampir cu aripi și ține în gură inelul cu care trebuie să bați în ușă, asta e!

— Ce face?! strigă îngrozit Cristian sărind încă un pas înapoi.

Vlad rămase stană, plin de scârbă:

— Turnat în bronz, mă, nu adevărat, așa, ca în filmele de groază!

— ...aha...

Văzându-i fața pierdută, Paul îi făcu semn a lehamite lui Vlad:

— Lasă-l, că nu ai cu cine...

— Oricum, mie îmi ajunge, am dispărut de aici, să fie clar, decretă hotărât acesta și nemaiținând seama de rușine și alte consecințe care îi păreau, în sfârșit, fără nici o importanță, se întoarse rapid.

În clipa următoare, însă, urletul celor trei copii se auzi chiar când un fulger luminează toată curtea. În fața lor la nici un metru, îmbrăcat ca întotdeauna în negru, domnul Florian se uita cu o privire rece la ei și în lumina ireală a fulgerului ce dură doar o secundă avură timp mai mult decât și-ar fi dorit vreodată să vadă bastonul ce avea ca mâner același cap de liliac-vampir ce se continua cu cele două aripi.

— Bună seara, copii, auziră ca prin vis vocea rece, metalică, ce își îngheța sângele în vine.

Instantaneu, Vlad își ridică ochii spre cer: într-adevăr era seară! Ce căutau ei acolo și mai ales la ora aia?! Și pe o vreme ca aia?! Se jură să nu mai facă nici o prostie niciodată, oricât ar fi răs oricine de el!

— Dar știți să vorbiți, nu-i așa?

— Așa-i... îl îngână Vlad stins, complet paralizat, cu simțurile amorțite. Nu mai era în stare de nimic!

— Dacă tot ați venit, de ce nu intrați o clipă în casă? întrebă domnul Florian zâmbind.

Îl trecură fiorii! Ce dinți albi avea omul ăsta! Și apoi, ce casă?! Cine știe ce era înăuntru?! Dacă odată intrați nu mai puteau ieși?! Și dintr-odată, simțurile îi reveniră și odată cu ele, ideea luminată: ei trei, doar ei, singurii care puteau să se mândrească peste tot și la tot cu asta! Dacă nici asta nu era cea mai tare fază, atunci care?! Clar, o astfel de ocazie nu se ratează.

— Bine, dar doar o clipă, domnule Florian. Știți, suntem cam grăbiți...

— Bineînțeles, copii, bineînțeles, zâmbi tainic omul scoțând o cheie mare, veche din buzunarul pardesiului, cu care descuie greoi ușa care se deschise încet, scârțâind straniu.

— Curaj, spuse blând, văzând copiii ce rămaseră împietriți în fața casei.

Vlad se aplecă în față încercând să vadă în întunericul din fața sa, dar nu desluși decât câteva din primele trepte ale unei scări ce ducea la etaj, apoi se trezi împins de Paul și până să îi zică vreo două de „dulce,, gata, erau în casa pe care doar și-o imaginaseră până atunci. Când domnul Florian închise ușa, copiii tresăriră speriați, dar remarcară faptul că măcar nu încuiase.

— Să urcăm la etaj. Dealtfel nu prea folosesc încăperile de jos, e mai frig.

Porni în fața lor călcând încet și apăsat, ținându-se de balustrada groasă și Vlad simți clar sunetul acela ciudat făcut de mâna domnului Florian de fiecare dată când prindea balustrada. Speriat, își ridică palma de pe lemnul scorjit, dar apoi auzi scârțâitul sinistru al scărilor de lemn. „Ce naiba?, își zise speriat. Ajunși sus intrară într-una din camere care, spre surprinderea sa, era destul de mică, cu mobilă veche și podea goală. Și din nou auzi acel oblon bătându-se de perete, apoi văzu cerul negru acoperit de nori groși, plini de apă. Domnul Florian se dezbracă de pardesiu așezându-l pe spătarul scaunului din fața sa, apoi, spre uimirea lor, aprinse o lampă și o lumină slabă se răspândi în încăpere, ceea ce îi liniști un pic.

— Pe mine mă scuzați o clipă doar, trebuie să aduc niște lemne pentru foc, zise domnul Florian ieșind din cameră.

Rămași singuri copiii se uitară unul la celălalt încântați. Cine ar fi crezut așa ceva? Ei trei în casa lui „Dracula,, ce lovitură! Nu își mai încăpeau în piele de bucurie! Se uitară împrejur, căutând ceva nou, interesant, însă nu erau prea multe de văzut. Doar un scrin, câteva scaune, un balansoar, o bibliotecă pe un perete întreg, plină de cărți. Vlad scoase la întâmplare una ce se dovedi a fi atât de veche încât paginile îi erau îngălbenite apoi aruncă o privire și își dădu seama că toate cărțile erau de fapt vechi. „Nimic important..., își spuse ușor dezamăgit, apoi ochii îi căzură pe o carte de pe raftul de jos. Îi atrăsese atenția faptul că era o carte neobișnuit de mare, aproape cât blocul lui de desen, iar praful se pusese atât de gros pe ea încât nu se mai putea vedea scrisul, nici măcar culoarea copertei. Șterse cu mâneca și văzu scris mare, cu arabescuri, pe coperta roșie „Maya, prințesa Transilvaniei,,. Rămase surprins plăcut; scria despre cineva care se chema Vlad. „Hm... Interesant, cineva cu nume ca al meu. Oare despre ce o fi vorba?,

— Ți-ar plăcea să știi ce se întâmplă, nu e așa? Doar are același nume ca al tău...

Copilul sări ca ars scăpând cartea din mână. De unde apăruse Domnul Florian?!

— Da... bâigui derutat complet.

De unde știa cum îl cheamă? Doar nu se cunoșteau. Sau cine știe, poate îi auzise vorbind în curte... Da, numai asta putea fi, ce altceva?

— Această poveste, copile, e cea mai frumoasă poveste care s-a scris vreodată. Și nu e chiar o poveste. E o întâmplare adevărată, spuse punând câteva lemne pe foc.

Flăcări galben-verzui se ridicară deodată și copilul tresări speriat; pentru o clipă ochii domnului Florian sclipiră sălbatic, o culoare ciudată, gălbuie, strălucitoare, ce îți dădea impresia că sunt de fiară. Observând reacția copilului, omul îi luă blând cartea din mână și se așeză pe balansoar.

— Dacă vrei, v-o pot citi...

„Ce e în neregulă cu vocea lui? Parcă nu e a unui om... Și atunci a cui să fie? Termină odată cu prostiile astea!,,

— Să auzim! se trezi vorbind. Ceilalți se uitară perplecși la el. Încurcat, ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că nu e responsabil pentru ce scosese pe gură. Un zâmbet tainic apăru pe fața domnului Florian ce deschise ușor cartea, apoi, cu o voce care parcă venea din altă lume, începu să citească:

„Cândva, demult, în vechile vremi trăia pe un tărâm uitat de timp un rege pe nume Vlad. Și toate îi mergeau bine, regatul era bogat, căci oamenii erau harnici și destoinici, pământurile roditoare iar munții plini de aur. Ce să își fi dorit mai mult? Și totuși, răul nu e niciodată prea departe de bine... Regina muri dând naștere singurului copil al său, o fată pe nume Maya. Trecură anii, dar regele nu se mai recăsători, ba chiar părăsi castelul și alese să trăiască în conacul său favorit de sub munte. Aici crescuse și fata lui, aici erau îngropați toți cei din neamul lor, în livada de pe dealul din fața casei. Și când păru că praful timpului se așternu peste tot, chiar când fata făcu doar 9 ani, se întâmplă nenorocirea...

— Tată, pot să îți vorbesc? auzi Creatorul Lumilor vocea blajină dar plină de tristețe a fetei sale.

— Ce poate să îți mâhnească sufletul, Ilka? întrebă zeul privind îngrijorat fața atât de frumoasă dar supărată a fecioarei. Doar ești nemuritoare, nimic din cele trei lumi nu te poate atinge. Numai un zeu poate supăra alt zeu și atunci rămâne doar fratele tău, căci al meu, Ghord, Stăpânul Tenebrelor, te iubește ca pe propriul copil. Și, oricum, el domnește în Lumea de sub Pământ, nu poate urca în lumea noastră decât o dată în 1.000 de ani de domnie.

Văzând sclipirea din ochii fetei, își dădu seama că așa nu se mai poate:

— Îmi e grea inima, fata mea, căci fratele tău e pe un drum care nu îmi place... Cum să îi las Coroana Lumilor când încet dar sigur alunecă spre partea întunecată? De mic a avut această înclinație spre magia neagră și tot de atunci am observat că îi place tot ce e întunecat, îi place să facă rău. Așa că mă întreb când o să ajungă să îndrepte răul spre cei dragi. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea fi...

— Ar trebui să îi dai o lecție, tată, ar fi spre binele lui. Oricum, dacă se îndreaptă, e bine, dacă nu, trebuie să cunoască pedeapsa tatălui său. Cum să conducă el cândva Lumile din moment ce are

inima otrăvită? Răul trebuie stârpit cât e la început, altfel se va întinde tot mai mult până când va pune stăpânire pe inima și mintea sa...

— Am mai spus de câteva ori și iar o spun: orice om poate fi atras de partea răului. Chiar și zeii... se auzi o voce batjocoritoare.

— Irxis, chibzuiește-ți vorbele, fiule! se auzi ca un tunet vocea tatălui său ce se ridică de pe Tronul Lumilor.

Băiatul se opri intimidat de puterea zeului suprem, însă rațiunea îi spuse imediat că doar era fiul lui. Singurul fiu, cel ce urma să moștenească totul...

— Soră dragă, dacă ești atât de convinsă că binele va învinge întotdeauna răul, de ce nu îngădui din nou un mic rămășag? Unul nevinovat...

— Nu îmi vine să cred că spun asta propriului meu frate, dar ochii îți sunt sticloși, mâna gata să facă rău, oftă Ilka. Negru îți e sufletul, iar inima neagră. Ai ajuns la vârsta la care vei fi bărbat, dar drumul pe care ai apucat duce spre întuneric... Cât despre rămășag, ai mai pierdut o dată, acum multă vreme. Nu ai învățat nimic? Nu au fost de ajuns cele câteva sute de ani de temniță? Iar pornești pe calea întunericului...

— Așa e lumea, doar știi bine, îi răspunse iritat Irxis zâmbind malefic. Totul poate fi cumpărat de rău, trebuie doar să dai prețul corect. Dar degeaba încerci să mă convingi că nu e așa, trebuie să îmi dovedești, nu? Ce zici de rămășag? Dacă iese bine, ai dreptate și mă înclin în fața ta, dar dacă nu, nu vreau să mai aud prostiile tale.

Văzând că fata nu îi răspunde, rânji satisfăcut apoi îi aruncă o privire lipsită de respect tatălui său, vrând parcă să îi spună „Asta e fiica ta, Stăpâna Luminii,.. Însă zeul nu mai suportă:

— Care e rămășagul tău, fiule?

— Simplu! se grăbi băiatul. Ilka are doi favoriți: Vlad, regele Transilvaniei și fata lui, prințesa Maya. Toată lumea știe că regele e cel mai bun om trăitor pe pământ, deci el e cel mai nimerit, cu el pot să dau cea mai bună pildă, nu?

— Dacă te atingi de ei te omor! scrâșni din dinți Stăpâna Luminii. Știi că am să o fac!

— Vai mie, surioară! îi răspunse „indignat,, Irxis rânjind. Liniștește-te, sunt doar niște bieți muritori de rând. Cum poți să prinzi drag de cineva care trăiește doar o frântură din nemurirea ta?! Un zeu trebuie să fie deasupra acestor lucruri mărunte, trecătoare, iar dacă nu poate trece peste asta înseamnă că nu îți merită coroana nemuririi. Uite ce vreau: orbește-i copila regelui...

— Blestemat să fii, nenorocitul! îl întrerupse Ilka, urlând. Cum îndrăznești să...

— Stai puțin, spuse zeflemitor băiatul. Așteaptă până la sfârșit! Tu ai Puterea Luminii, dă-i unui animal partea pe care o poți scoate din tine. Ce e drept că asta te-ar lăsa cu doar jumătate din puterea ta, dar dacă ești atât de convinsă, de ce îți e frică? Las-o să umble în Lumea Oamenilor doar 100 de ani, o frântură pentru tine, o nemuritoare. Las-o să treacă de 3 ori pe pământ, prima dată

purtată de o ființă care nu știe de ea, un animal, apoi să o poarte un om și la sfârșit cel ce ajunge la ea să primească o răsplată pe măsură: să o poarte 1000 de ani. Hm, ce zici? Cel ce ar ajunge la ea a treia oară, ar deveni aproape nemuritor.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, băiete, interveni tatăl său.

— Din moment ce e putere albă, doară lumina tămăduiește, să poată vindeca orice boală pământească, a doua oară să dea putere absolută celui care o poartă, apoi să dea o viață de 1000 de ani celui la care a ajuns!

— Tot nu pricep ce vrei...

— Zic că puterea dată de o zeiță lumii oamenilor nu va trece niciodată de la un purtător la celălalt cu ajutorul binelui. De fiecare dată va trece doar cu ajutorul răului, prin suferință. Ei, acum să te văd, surioară, cât ești de credincioasă puterii pe care Creatorul Lumilor ți-a dat-o. Ai atâta nădejde în oameni? Eu zic că te vor trăda, vor lua pe nedrept puterea atât de la animale cât și de la proprii semeni, vor ajunge să se folosească de ea pentru folosul lor care, chiar dacă nu va fi întunecat va fi obținut prin întuneric. Binele nu e deasupra răului, iar tu o știi! Deîndată ce vei dori să faci acest rămășag cu mine știi unde mă găsești, încheie sarcastic tânărul zeu părăsind sala tronului.

Fata rămase în tăcere, privind în gol, cu mintea răvășită. După o vreme reuși să iasă din lumea gândurilor și abia atunci observă pe tatăl ei privind-o atât de ciudat! Nu era furios, nici mâhnit, doar un zâmbet tainic îl trăda.

— Nici nu vreau să mă gândesc că ai putea să îngădui așa ceva iar, tată!

Creatorul Lumilor trase aer ușor, apoi spuse:

— E totuși fiul meu și fratele tău, copila mea. Hai să facem așa: am să îi încerc știința și lui, dar și ție. Am să îngădui acest rămășag, dar am să îți ofer și ție prilejul să îți aperi darul. Așa că gândește-te bine și spune-mi doar mie, fără ca fratele tău să afle, care îți e voia. O dorință, una singură...

— Vreau să plătească din nou cu temnița, așa e drept, iar tu o știi prea bine, tată, altfel nicidecum nu se va îndrepta!

Ajuns sus pe coama muntelui, Vlad se opri câteva clipe și își trecu privirea împrejur.

— Ce frumos...

— Da, nu există loc mai frumos pe pământ decât regatul nostru, tată, zise fascinată prințesa Maya strunind calul.

Servitorii zâmbiră tainic: negreșit așa era!

— La așa rege, așa regat, se auzi vocea groasă a lui Mihai.

Regele trase cu ochiul fetei sale ce scăpă un zâmbet ascuns. Și acum, la cei peste 50 de ani, bărbatul doicii care o crescuse pe Maya, era același. Mai mult ca sigur că nu și-ar fi dorit o altă viață decât cea pe care o trăia.

— Și așa supuși, viteazul meu, îi mulțumi regele celui care îl crescuse în legea armelor și a vieții.

Lui îi datora tot ce era, el îl învățase de când se știa tot: să călătorească, să lupte, să supraviețuiască în sălbăticie, să se poarte cu femeile, să aibă grijă de familia lui... Îl privi cu coada ochiului și văzu aceeași privire de războinic pe care o știa dintotdeauna. Aceeași față brăzdată de cicatricea ce îi trecea peste arcada stângă până jos lângă gură, aceeași față brăzdată de riduri. Barba îi albise, la fel și părul ce îi cădea pe spate. Doar mai pusese ceva carne pe el de-a lungul anilor, însă statura înfricoșătoare era acolo, aproape cu un cap mai înalt decât el. Singurul lucru peste care anii parcă nu trecuseră era barda de care nu se despărțea nici când dormea. Era omul fără de care nu își putea imagina viața, umbra lui, omul în care își punea toată nădejdea în lupte. Nu era un conducător mai aprig decât Mihai! Mereu lângă el, primul în luptă. Un singur defect avea, nu cunoștea frica, iar asta putea aduce moartea oricând, nu o dată fusese nevoit să îl domolească. Adevărul era că avea ceva animalic în el, pur și simplu înnebunea când pornea lupta, îi plăcea! Asta nu era bine, desigur, dar pe de altă parte asta îl ținuse în viață până acum. Nu era loc pe trupul său nelovit de spadă sau săgeată.

— Na, că mi s-a făcut iar foame. Să nu aud o vorbă, s-a înțeles? se întoarse binedispus spre ceilalți, arătând cu pulpa de pui înspre ei.

— Nu știi cum te ține Teodora, omule, râse unul din servitori, că tu ești curată pagubă la casa omului.

— Ce să fac dacă muierea mea gătește atât de bine? glumi înfulecând.

— Aici nu mă bag, că așa e, spuse vesel Vlad, mai rar așa bucătăreasă.

— Da, da! aproară servitorii plin de respect.

— Și cea mai bună doică din lume! zâmbi fericită prințesa.

— Așa, vezi... îi răspunse mândru Mihai.

Lup, câinele favorit al lui Vlad, se ridică pe picioarele din spate lătrând scurt.

— Mănâncă și tu, băiatule, îi aruncă Vlad tot ce rămase de la ei.

— Hai să pornim, oameni buni, că până în Ținuturile Înalte mai avem cale de străbătut. Aurul nu vine la vale singur, trebuie să mergem să îl luăm. Om dormi în sat, la mineri și mâine ne-om coborî către casă.

Încet, convoiul de 50 de călăreți se puse în mișcare încet către munte, ocolind Pădurea Blestemată și Vârful Dracului. Nimeni nu intrase vreodată în pădurea aceea, doar știau cu toții că acolo sălășluiau oamenii-vampiri. Ce e drept că nici ei nu ieșeau de acolo niciodată dar asta era doar din cauza lor, dacă ar fi fost să te iei după legendele locului.

— Stăpâne, pornim tot de-a lungul Apei Albe?

— Da, Mihai, ca de obicei.

— În ultima vreme am găsit tot mai multe urme de vampiri pe lângă pârau, până sus la cascadă și chiar dincolo de ea. Nu îmi place asta.

— Lasă-i, atâta timp cât nu fac rău, putem trăi toți în pace. Oricum, nici măcar bunicul meu nu mi-a spus vreodată că ar fi avut probleme cu ei. Mai mult trebuie să ne ferim de triburile barbare din stepă sau de varanii din tundră dar ăia nu pot trece de oamenii noștri de pe hotar. Nimic din ce e pământean nu poate trece de Umbre. Acum facem rondul dacă tot e în drumul nostru, să ne vadă că suntem atenți la fiecare mișcare a lor. Dar nu cred că o să avem vreodată probleme cu ei, doar nu ne-au atacat niciodată deși știi că venim după aur în fiecare lună. Nu au ce face cu el... Mă întreb cât adevăr o fi și în legendele care spun că în vechime ar fi fost creați de Irxis, fiul Creatorului Lumilor, în Mlaștina Pierzaniei. Totuși, parcă nu iese fum fără foc, nu? Un sâmbure de adevăr ar trebui să fie. Îmi imaginez cât de greu trebuie să le fi fost strămoșilor pe vremea aia. Să ai hoarde întregi de oameni-vampiri bântuind prin regat și omorând în voie... Armata Întunericului...

— Ceva nu-i bine, îl întrerupse Mihai coborând de pe cal.

Se aplecă deasupra a ceea ce era nu doar o urmă obișnuită de om-vampir, ci mult mai mult: era sânge peste tot.

Imediat Vlad dădu semnalul de oprire și convoiul se opri formând un cerc în jurul calului prințesei, scoțând armele.

— Sângele e vinețiu, nu-i de animal, înseamnă că nu erau la vânat. Unul dintre ei e rănit destul de rău. Hai să urcăm după urme, să vedem ce găsim.

La nici 200 de metri, caii începură se necheze neliniștiți, ridicându-se pe picioarele din spate, semn că ceva era în fața lor. Cuprinși de teamă, oamenii se uitară împrejur dar nu se vedea nimic ce ar fi putut să fie o capcană.

— După stânci... arată Vlad cu sabia. Descălecați, oricum caii nu vor mai înainta nici un pas.

Fără grabă se coborâră de pe cai și îi lăsară celorlalți, apoi se prinseră într-un grup strâns, cu scuturile în față și porniră spre stâncile cu pricina.

Ajunși acolo, înmărmuriră: un om-vampir era căzut la pământ, grav rănit, însă în viață. Vlad observă imediat rana adâncă din pieptul fiarei și își dădu seama că nu mai putea scăpa: sângele îi curgea șiroaie. După straie și după arme înțelese într-o clipă că bestia era o căpetenie de rang înalt. Atât mânerul spadei cât și cele ale pumnalelor erau bătute în pietre prețioase. Auzindu-i cum se apropiau, fiara deschise ochii și în momentul următor toți oamenii făcură un pas mare înapoi, terifiați! Doar Mihai își reveni într-o clipă și călcă plin de curaj, curios peste măsură, înspre vampir.

— Oprește-te, Mihai! strigă Vlad.

— E bine, e bine, îi răspunse servitorul aplecându-se deasupra celui căzut. Nu cred că mai poate face mare lucru, e pe moarte, nu apucă apusul soarelui. Ce facem cu el? Eu zic să ne vedem de drum, nu e treaba noastră.

— Cum de e singur, părăsit de ai lui? se întrebă Vlad apropiindu-se cu grijă. Și ce caută afară din hotarul lui? Că după semnele de pe corp, eu zic că e căpetenie importantă. Capcană nu e, că e rănit...

Omul-vampir îi făcu semn cu mâna să se apropie; nu mai putea nici vorbi destul de tare, se stingea.

— Ajută-mă, te rog...

— Cum? Întrebă nedumerit Vlad.

— Du-mă peste Apa Albă și lasă-mă la marginea Pădurii Blestemate. Strigă cât poți de tare, m-or auzi oamenii mei...

— Ești o căpetenie importantă, nu-i așa?

Răspunsul îi amuți însă pe amândoi:

— Sunt pentru ei ce ești tu, Vlad, pentru oamenii tăi...

— Dar eu sunt stăpânul lor și al acestui tărâm, sunt rege, străine..

Vorbele îi rămaseră în gât!

— Cine ești tu, străine? vru doar să se asigure, deși știa prea bine de acum.

— Comandanții legiunilor mi se închină mie... sunt regele oamenilor-vampiri! Ajută-mă, te rog și dator îți voi rămâne pentru totdeauna ție și seminției tale..

Vlad rămase descumpănit. Ce să facă? Văzu fața de fiară a regelui, ghearele lungi și puternice, colții ieșindu-i de sub buze, trupu-i osos...

— Lasă-l aici, stăpâne, nu îți pune viața în pericol. Nu știm ce-i dincolo de Apa Albă!

— O să moară dacă nu îl ajutam, îi răspunse regele privind adânc în ochii de fiară ai vampirului. Hai să îl luăm pe brațe și să îl trecem pârâul, apoi îl lăsăm la marginea pădurii, măcar atâta să facem pentru el, să îl poată înmormânta în cinstea ce i se cuvine. Jumătate din oșteni veniți cu mine, iar tu, Mihai, cu cealaltă jumătate, rămâi cu prințesa.

— Nu, dacă e să fim atacați, măcar să fim toți la un loc, să ne putem apăra mai bine.

Se întoarse spre oștenii care rămaseră mai jos, cu caii și le făcu semn să descalece toți și să vină în sus. Apoi, Mihai luă în brațe regele vampir și trecu peste pârâu, urmat de toți ceilalți, cu tot cu prințesa. Ajunși lângă marginea pădurii, puse cu grijă regele jos și apoi făcu un semn tuturor să strige cât puteau.

— Îmi pare rău că ne-am cunoscut așa, mărite rege, îi spuse Vlad vampirului, plin de respect. Îți doresc o călătorie ușoară spre lumea străbunilor tăi, războinicule.

— Îți mulțumesc, omule, șopti stins fiara. Ne-om mai întâlni și ne-om bucura inimile, mărite rege...

— Ne-om întâlni în Lumea Umbrelor...

Plin de supărare se întoarse împreună cu oștenii săi, pornind spre pârâu, dar după doar câțiva pași simți că ceva nu era în regulă. Nu era primejdia luptei, dar... Brusc, se întoarse și în clipa următoare rămase stană, atât el cât și oștenii lui: în fața lui, la nici o mână de om depărtare, regele vampir stătea semeț, privindu-l! Și, până să scoată armele, regele îi opri:

— Lăsați-vă armele la locul lor, oameni buni!

Văzând că oricum oamenii nu înțelegeau nimic din ce li se întâmplase, vorbi:

— Adevărat îți spun că sunt regele oamenilor-vampiri. Cât despre rană, doar vezi că nu mai e nimic. Sunt aproape nemuritor, deci mă pot vindeca singur, nu mă întreba mai mult acum. Eu mi-am făcut-o, ca să te pot atrage lângă mine, altfel nu am fi ajuns să ne cunoaștem nicicând. Nu mă întreba de ce am vrut să te cunosc, important e că acum te cunosc și nu îmi pare defel rău. Noi, vampirii, nu avem prieteni decât pe noi înșine, astfel încât cu atât mai onorat sunt că am ajuns să te cunosc. Cu adevărat ești cel mai mare rege de pe pământ. Bun la inimă, viteaz și drept. Nu îți voi da răsplată nici aur, nici pietre prețioase, căci știu că nu de asta ai nevoie...

— Eu nu am nevoie de nimic, prietene, îl întrerupse Vlad. Îmi ajunge onoarea de a te fi cunoscut...

Fiara rămase fără grai: omul îi spusese prieten!

— Da, nu ai nevoie de nimic acum dar cine știe, căci viața se așterne în fața ta. Atâta îți spun: de vei ajunge vreodată în vremuri grele, eu îți voi fi alătura ție și seminției tale. Iar dacă vreodată vei fi în întuneric, eu îți voi arăta calea spre lumină. Nu uita asta niciodată, tot ce trebuie să faci e să îmi ceri ajutorul. Și acum mergi în pace, mărite rege...

— Rămas bun, prieten drag, și zic că astăzi am avut una din cele mai bune zile ale vieții mele. Mă bucur nespus că ești bine și sănătos. Umblă în pace tu și și cei din neamul tău! spuse ferict peste măsură Vlad și îl cuprinse în brațe.

Trecură înapoi peste apă și după câțiva pași regele se opri, nevenindu-i să creadă. Se uită în ochii luminoși ai fetei lui, iar în acel moment simți în aer ceva ce îl lovi, aproape ca o îmbrățișare și văzu pe Maya mărink ochii, uluită peste măsură. Ce mai fusese și asta?! Să fi fost doar vântul? Dar de ce avea acea impresie stranie că tocmai fuseseră îmbrățișați?!

— Ai simțit și tu, tată?! întrebă uluită prințesa.

Ilka așteptă ca oamenii să plece din calea ei, apoi trecu din Lumea Nevăzută în Lumea Oamenilor, exact pe locul în care cu foarte puțină vreme înainte stătuseră regele Transilvaniei și fata sa, apoi, zâmbind fericită, porni spre Pădurea Blestemată, pentru a se întâlni cu un vechi prieten, regele oamenilor-vampiri...

Stăpânul Lumilor privi îngândurat spre Lumea Oamenilor și văzu toată supărarea lor. Prințesa Maya orbise, iar Vlad ajunsese doar o palidă umbră a acelui măreț rege care fusese cândva. Ce nu încercă pentru a-și vindeca fata? Zeci de vraci vestiți trecură prin fața prințesei, magi din toate colțurile pământului, dar nimic. Ochii fetei rămaseră goi, fără lumină. Din fata de altădată, plină de viață, acum se mai vedea doar o ființă care își pierduse voința de a trăi.

— Ce putere are răul... În doar o vară a schimbat tot, a distrus atâtea vieți...

— Doar tu ai îngăduit asta, tată, îi răspunse furioasă Ilka. Din nou... Doar pentru a îi da o pildă fiului tău, dar tare mă tem că nu o să învețe nici de data asta nimic...

— Nu spune asta, fata mea! o întrerupse tatăl ei, aproape disperat. Trebuie să încerc mereu să îmi aduc unicul fiu înapoi pe calea luminii, altfel Lumile nu vor mai fi niciodată așa cum le știm acum. El e urmașul meu, deci orice supărare aș aduce oamenilor, merită. Ei sunt trecători, dar noi suntem eterni, iar Lumile trebuie cârmuite doar prin lumină, altfel am avea doar haos, știi bine asta!

— Da, știu... suspină fata știind că tatăl ei are dreptate.

— Într-un sfârșit ai să îmi dai dreptate, tată, se auzi vocea atât de cunoscută a lui Irxis și cei doi tresăriră.

Tatăl său nu mai apucă să îi răspundă pentru că Ilka îi șuieră în față:

— Am să te înving și de data asta, lucrurile nu vor rămâne așa mult timp!

— Ești cu inima împăcată acum, fiule? îl întrebă tatăl său, plin de reproș. Îți place ce vezi? Atâta durere pe lumea lor... Atâta supărare în sufletul surorii tale..

— E doar un joc, chiar dacă unul jucat de zei. Iar tu, tată, ar trebui să nu ții partea niciunuia, nu? Dar cum văd că stau lucrurile, iarăși sunteți doi, am dreptate?

Creatorul Lumilor rămase uluit de prostia celui care ar fi trebuit să moștenească de la el Coroana Lumilor. Chiar și zeii aveau parte de legile pe care tot ei le făcuseră doar pentru muritorii de rând! Ce să fi fost, oare, trădare din nou? Cu greu reuși să își țină firea, apoi trecând pe lângă cel căruia îi dăduse viață, spuse cu o voce încărcată de ură:

— Tu ce crezi?! De partea surorii tale, bineînțeles!

— Nici nu mă așteptam să fie altfel, doar întotdeauna ai iubit-o mai mult... șopti doar pentru sine băiatul cuprins de furia neagră.

Vlad intră în sala mare a conacului său unde îl așteptau toți servitorii să vină la masă, însă înainte de a se așeza se opri de parcă ceva nu era în regulă. Oamenii rămaseră nedumeriți, așteptând ca stăpânul lor să se așeze pentru a putea face și ei la fel, dar Vlad era cu gândul departe. Teodora, bucătăreasa și doica fetei, simți însă ce era în inima regelui, doar îl crescuse și pe el. Ruptă de durere, uită de ea și se trezi spunând duios:

— Șezi, copile...

Toți cei de față rămaseră împietriți. Mulți dintre ei, însă, nici măcar nu se născuseră încă la vremea la care femeia avusese grijă de el, deci nu aveau de unde să știe cât de legați erau cei doi. Doar Mihai, bărbatul ei, își dădu seama de cât de gravă era situația. Dacă femeia lui îl simțise atât de nenorocit, era de rău.

— Nu mai pot, Teodora, dragă, nu mai pot...

— Nu spune asta, copile... izbucni în plâns femeia luându-l protector în brațe, ca în vremurile în care era doar un copil.

— Nimic nu mai are rost pe lumea asta, să se sfârșească odată chinul ăsta...

Mihai, omul care îi fusese ca un tată, simți vorbele regelui ca un pumnal în inimă. Toată suferința, toată neputința lui izbucni iar fața i se înnegri și până când unul dintre fiii lui care stăteau la dreapta sa să poată să îl oprească, prinse barda din teaca de pe spatele său, apoi cu un urlet lovi năpraznic în masa ce se zdrobi sub puterea armei.

— Tată! apucă doar să spună fiul cel mare prinzându-l de umeri, dar Mihai nu îl auzi și fără să îl privească ieși din sală.

Nimeni din toți mesenii nu îndrăzni să spună ceva. Oricum, ce era de spus? Unul nu era care să nu știe de tragedia regelui lor. Doar Maya, mica prințesă, rămase în celălalt capăt al mesei imense, privind în gol, prinsă în lumea ei peste care de ceva vreme se așternuse întunericul...

Mihai călcă alene pe poteca îngustă ce ducea spre dealul pe care se întindea livada. Știa că acolo îl va găsi pe Vlad, între morminte, lângă cel al soției lui. Era locul în care mergea de fiecare dată când ceva nu era bine... Doar el, Maya și câinele lor atât de drag, Lup. Deși era un munte de om, mai dur din fire, de data asta simți liniștea locului. O pace adâncă domnea peste livadă, doar vântul bătea ușor printre pomii plini de roade, unduind iarba înaltă. Iar muntele ce străjuia în față era de-a dreptul magnific!

— Vezi, într-un loc ca ăsta aș vrea să mă odihnesc pe vecie...

Vlad zâmbi trist.

— Așa nu se mai poate, copile, ceva trebuie făcut, că altfel ne pierdem mințile toți.

— Ce nu am făcut, prieten drag, ce nu am făcut? suspină regele. Nu mai știu ce să fac, nu mai am de cine să mă rog, nu știu încotro să o apuc...

— Mai ții minte întâmplarea cu regele oamenilor-vampiri?

Vlad nu înțelese unde vroia să ajungă Mihai.

— M-am gândit la spusele lui. Mai știi ce a zis? Că nu te răsplătește cu bogății, din moment ce tu ai asta. Și a mai spus că dacă vreodată o să fii pierdut în întuneric el o să îți arate calea spre lumină. Acuma, nu sunt eu un învățat, dar mă gândesc că tot nu mai avem nimic de pierdut, nu? Un rege nu spune vorbe la întâmplare. Să mergem în Pădurea Blestemată să ne sfătuim cu el, poate știe ce e de făcut.

Vlad zâmbi amarnic:

— Ce să știe el despre necazul meu?

— Așa e, dar eu zic că tot ar trebui să mergem, că altceva nu avem de făcut, iar așa nu mai putem sta, că o luăm razna cu toții. Se uită nepoții mei la mine ca la un om cu mințile pierdute. Așa